

SASTAPŠANĀS PIE SALDĒJUMA KIOSKA

Reiz pie saldējuma kioska gluži nejauši sastapās trīs dīvaini cilvēciņi – Kērpjbārdis, Puszābaks un Uzrocis. Visi viņi bija tik maza auguma, ka saldējuma pārdevēja sākumā uzlūkoja viņus par rūķišiem, turklāt viņiem piemita arī citas neparastas iezīmes. Kērpjbārdim bija mīksta sūnu bārda, kurā auga – kaut arī pērnās, tomēr glītas un sarkanas – brūklenes. Puszābaks bija nogriezis pusi no saviem apaviem, lai varētu brīvi kustināt kāju pirkstus. Un Uzrocis bija ģerbies nevis parastajās drānās, bet gan uzvilcis mugurā prāvu uzroci, no kura rēgojās laukā tikai galva un kāju pēdas.

Viņi mielojās ar saldējumu un cits citu ziņķāri aplūkoja.

– Piedodiet, – Uzrocis beidzot ieteicās. – Es, protams, varu maldīties, bet man šķiet, ka mums ir kaut kas kopīgs.

– Arī man tā liekas, – Puszābaks piekrizdams pamāja ar galvu.

Kērpjbārdis noplūca no savas bārdas dažas brūklenes un sniedza tās jaunajiem paziņām.

– Pēc saldējuma der uzēst kaut ko skābāku, – viņš sacīja.

– Ja mans priekšlikums jums nešķiet pārāk uzbāzīgs, tad ierosinu tikties vēlreiz, – Uzrocis sacīja. – Uzvārisim kakao un mazliet patērzēsim.

– Tas būtu varen jauki, – Puszābaks piekrita. – Labprāt aicinātu jūs pie sevis ciemos, bet man vispār nav māju. Jau kopš bērnības esmu tāpat vien klimtis apkārt.

– Gluži kā es, – Kērpjbārdis piebilda.

– Cik neparasta sagadīšanās! – Uzrocis iesaucās. – Man klājas tieši tāpat. Tātad jāsecina, ka mēs visi esam ceļagājēji.

Viņš iemeta saldējuma papīru atkritumu urnā un aizvilka sava uzroča rāvējslēdzēju. Viņa uzroci bija iespējams aiztaisīt un attaisīt ar rāvējslēdzēju. Arī abi pārējie bija apēduši saldējumu.

– Kā jums šķiet – vai mēs nevarētu turēties kopā? – Puszābaks ierosināja. – Tad būtu daudz patīkamāk cejot.

– Nu protams, – Kērpjbārdis līksmi piekrīta.

– Varena doma! – Arī Uzrocim seja staroja aiz prieka. – Patiešām lieliska doma!

– Tātad nolemtsl – Puszābaks teica. – Tikai vai nederētu, iekams apvienojamies, apēst vēl pa saldējumam?

Pārējie bija ar mieru, un katrs iegādājās sev vēl vienu saldējumu.

Tad Uzrocis ieteicās:

– Man, starp citu, ir automašīna. Ja jums nav iebildumu, tā varētu noderēt mums, tā sakot, par kustīgu mājvietu.

– Oi! – Kērpjbārdis iesaucās. – Kādi varētu būt iebildumi!

– Pat par nieka tiesu arī ne, – Puszābaks apstiprināja. – Ar automašīnu braukt taču ir patīkami.

– Bet vai mums visiem trim tur pietiks vietas? – Kērpjbārdis raizējās.

– Tas ir furgons, – Uzrocis paskaidroja. – Vietas tur, cik uziet.

Puszābaks līksmi iesvilpās.

– Tad viss kārtībā, – viņš sacīja.

– Nuja, – Kērpjbārdis atviegloti nopūtās. – Galu galā arī sakāmvārds māca, ka labām aitām pietiek vietas vienā kūti.

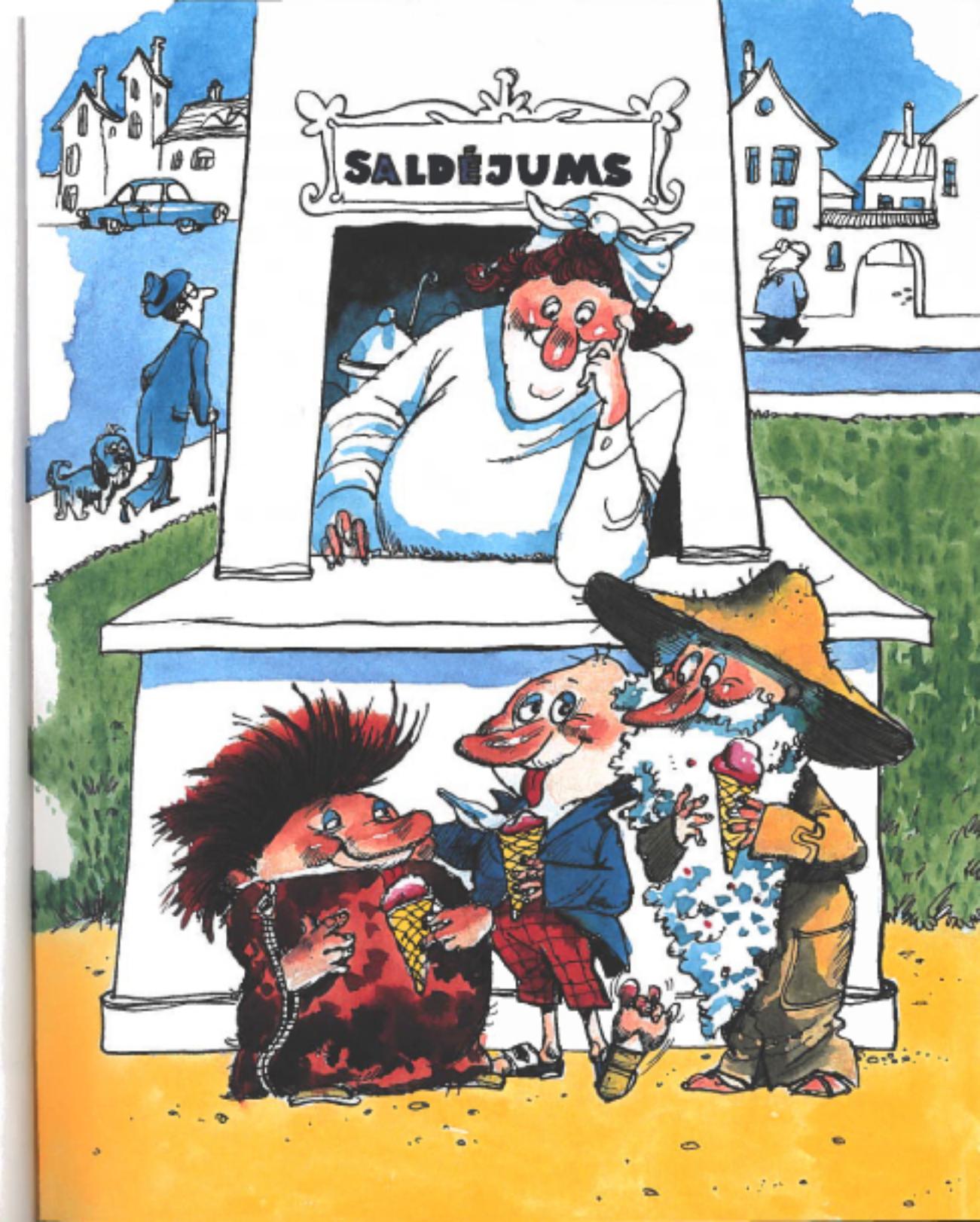
– Bet kur ir šī kūts uz riteniem? – Puszābaks apvaicājās.

– Pie pasta nama, – Uzrocis atteica. – Tikko nodevu pastā pāris duču vēstulu.

– Pāris duču? – Kērpjbārdis brīnījās. – Tad nu gan tev ir daudz draugu!

– Ai nē, gluži otrādi, – Uzrocis samulsis pasmaidīja. – Nevis draugiem, bet gan pats sev es rakstu.

– Tu sūti pats sev vēstules!? – Nu bija Puszābaka reize brīnīties.

– Redziet, man ārkārtīgi patīk saņemt vēstules, – Uzrocis teica.
– Bet draugu man nav, es esmu tik bezgala vientuļš, un tāpēc jāraksta pašam. Es, protams, adresēju pēc pieprasījuma. Vienā pilsētā iemetu vēstules pastkastītē un, kad aizbraucu uz nākamo pilsētu, varu saņemt savu korespondenci.

– Tas katrā ziņā ir ļoti savdabīgs sarakstes veids, – Kērpjbārdis secināja.
– Varen asprātīgi izdomāts, – Puszābaks piekrita. – Varbūt nopirksim vēl pa saldējumam?

– Protams, – Kērpjbārdis piekrita.
– Es arī neiebilstu, – Uzrocis sacīja. – Es pat domāju, ka mēs reiz varētu nobaudīt arī šokolādes saldējumu. Tas ir gan mazliet dārgāks nekā parastais saldējums, bet šādā negaidītā un lieliskā sastapšanās reizē pāris santīmu nav ko žēlot.

Katrs nopirkta pa vienam šokolādes saldējumam, un visi trīs klusēdamī ēda.

– Salds gan, – Kērpjbārdis beidzot ieteicās. – Krietni saldāks nekā parastais saldējums.

– Mhm, – Puszābaks piekrita.
– Lielisks kīselis, – Uzrocis apgalvoja.
– Kā tad tā? – Kērpjbārdis pārsteigts uzlūkoja Uzroci. – Par kādu kīseli tu runā? Ja nemaldošs, mēs ēdam šokolādes saldējumu.
– Es ļoti atvainojos, – Uzrocis sakauņējies teica. – Nu protams, mēs ēdam šokolādes saldējumu, nevis kīseli. Bet man tāda dīvaina līga – tik-līdz es satraucos, tā man tūdaļ sajūk saldēdienu nosaukumi.

– Kāpēc tev jāsatraucas, ēdot šokolādes saldējumu? – Kērpjbārdis brīnījās. – Uztraukumam taču nav nekāda iemesla!

– Ne jau saldējuma dēļ es jūtu satraukumu, – Uzrocis paskaidroja.
– Iemesls šoreiz ir mūsu iepazīšanās. Tas, tā sakot, ir satraukums labā nozīmē. Visu savu līdzšinējo dzīvi esmu aizvadījis pilnīgā vientulībā un tagad pēkšni sastopu tādus lieliskus biedrus kā jūs. Tas nudien gribot negribot uzdzen satraukumu.

– Var jau būt, – Puszābaks noteica. – Tomēr mani arī satrauc šokolādes saldējums. Vai redzat, kā es drebū?

Vīņš patiešām drebēja, un seja vīnam arī metās zilgana.

– Tu esi saaukstējies, – Kērpjbārdis attapa. – Pārāk daudz saēdies saldējumu.

– Liekas, tas tiesa, – Puszābaks piekrita.

– Vairāk saldējuma tagad neēdīsim, – Uzrocis satrūcies noteica. – Varbūt derētu katram gadījumam pakert līdzi kādu rezervi. Manā furgonā ir iemontēts ledusskapis.

– Ak, patiešām! – Kērpjbārdis iesaucās.

– Varenī! – Puszābaks nopriecājās. – Paņemsim līdzi pamatīgu rezervi, kaut vai astoņām nedēļām!

– Vienīgi, palūk, kāda bēda, – Uzrocis turpināja, – ledusskapis darbojas tikai tad, kad auto stāv. Brauciena laikā elektriskā strāva sakarsē ledusskapi neciešami karstu.

– Mmm, – Puszābaks norūca. – Tad jau saldējums izkusīs?

– Nu protams, – Uzrocis teica.

– Es domāju, ka tādā gadījumā būtu prātīgāk atteikties no rezerves iegādes, – Kērpjbārdis domīgi ieteicās.

– Arī man šķiet, ka tas būtu vislabākais atrisinājums, – Uzrocis sacīja. – Taču es nevēlos uzspiest citiem savas domas.

– Mani kāju pirksti drīz būs pavism sastinguši, – Puszābaks bildā.

– Varbūt Uzroča ledusskapī tos varētu mazliet sasildīt?

– Nu tad ejam, – Kērpjbārdis ierosināja. – Godīgi sakot, jau labu brīdi vai degu aiz nepacietības redzēt Uzroča automašīnu.

– Pateicos, – Uzrocis nez kāpēc noteica. Un viņi devās ceļā.

